

MATEMATİK ROMANI - 1

Şifrelerin Peşinde İstanbul

HASAN TOPDEMİR

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2020
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

Matematik Romanı 1
ŞİFRELERİN PEŞİNDE
İSTANBUL

HASAN TOPDEMİR

ISBN: 978-605-188-552-0

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Hasan Topdemir

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Katkıda Bulunanlar: Çocuk Gelişimci Rabia Topdemir

Matematik Öğretmeni Umut Alban

Tarihçi Yılmaz Yıldırım

Antropolog Dr. İbrahim Sarı

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **İmak Ofset**

Matbaa Sertifika No: 71320

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

MATEMATİK ROMANI - 1

Şifrelerin Peşinde İstanbul

HASAN TOPDEMİR

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Bu olay, 15 Eylöl 2020 sabahı gerçekleşti. İçin tuhaf yanı; bu inanılmaz olaydan etkilenenler, neler olduğunu hiç bilmeyecekler. Dört ocuk ve sizin aranızda bir sır olarak kalacak.

Gizemli Yeni Çocuk

 Yer: Haliç İlkokulu

 Saat: 08.30

Her şey o sabah yeni bir öğrencinin, seçmeli dersin yapıldığı sınıfa girmesiyle başladı. Yeni öğrenci diğerleriyle aynı yaşta, açık renk saçları olan, uzun boylu bir çocuktur. Sınıfın kapısını yavaşça iterek ve kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak içeri süzölmüştü. Aslında diğer öğrencilerden farkı yoktu. Üzerinde okul forması vardı, gri bir sırt çantası taşıyordu. Gözlerinin üzerine kadar inen saçlarının arasından tüm sınıfı çok dikkatli bir şekilde inceledi. Kendine oturacak yer bulmak için sınıfın arkasına yürüdü ve en arkadaki boş sıraya oturdu.

Sınıf sessizdi. Kimse yeni birinin geldiğini fark etmemişti çünkü o sırada zekâ oyunları oynuyorlardı. Sadece öğretmen, önündeki oyundan başını kaldırıp hafifçe gülümseyerek yeni öğrenciye selam verdi.

Yeni çocuk şaşırarak etrafına bakındı. Matematik dersine girdiğini düşünmüştü. Oysa öğretmen de dâhil tüm sınıf, önlerindeki oyunlara gömülmüştü. Yeni öğrenci sınıfın neden bunlarla oyalandığını ve ders yapmadığını merak etti.

Gerçi öğrencilerin ve öğretmenin pür dikkat bir şeylerle meşgul olması onun işine gelirdi. Çünkü sınıfa, önemli ve gizli bir görevi yerine getirmek için girmişti. Kimsenin dikkatini çekmeden bu görevi tamamlaması gerekiyordu. Göz ucuyla yan sıradaki öğrencinin önünde duran kitabın başlığına baktı: *Singapur Matematiği ve Zekâ Oyunları* yazıyordu.

Birkaç dakika sonra öğretmen, masadan kalkarak sınıf tahtasının önüne gitti ve tüm öğrencilerin üzerinde göz gezdirdi. Sonra “Beni dinler misiniz, arkadaşlar!” diye seslendi.

30’lu yaşların başında, ince, uzun boylu, gözlüklü öğretmen, gri gömlek giymiş, çizgili bir kravat takmıştı. Herkesin duyabileceği bir sesle konuşmaya başladı. “Görüyorum ki sınıfımızda yeni arkadaşlarımız çoğunlukta. O yüzden ilk dersimize, kendimi ve konumuzu tanıtarak başlamak istiyorum. Benim adım Serkan Bolat. Dersimizin adı Singapur Matematiği ve Zekâ Oyunları. Bu dersin yarısında zekâ oyunları oynayacağız, diğer yarısında matematik konularını işleyeceğiz.”

“Zekâ oyunları oynayacağız” cümlesini duyan sınıftan, “Yaşasın!” sesleri yükseldi. Öğretmenin

açıkladığı ders planı çok hoşlarına gitmişti. “Ama...” dedi öğretmen. “Dersimizin bazı kuralları var. Önce onlardan bahsedeceğim,” diyerek anlatmaya başladı.

“İlk kuralımızı açıklamadan önce bir soru sorayım. Bana cevap vermek ya da soru sormak isterseniz ne yapacaksınız?” Tüm sınıf hep bir ağızdan, “Parmak kaldıracağız!” dedi.

“Hayır,” dedi öğretmen gülümseyerek. “Parmak kaldırmanıza gerek yok. Konuşabilirsiniz ama birbirinizi dinleyerek. İlk kuralımız bu.” Sınıftaki öğrencilerin şaşkınlığı geçmeden ikinci soruyu sordu.

“Tuvalete gitmek veya sınıftan çıkmak isterseniz ne yapacaksınız?” Öğrenciler yine hep bir ağızdan “İzin isteyeceğiz!” dediler. “Hayır, çocuklar,” dedi öğretmen ve kararlı bir sesle devam etti. “İzne gerek yok. İstedığınız zaman tuvalete gidebilir ya da dışarı çıkabilirsiniz.”

Öğrenciler şaşırılmıştı. Birbirlerine bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştılar. İçlerinden biri alışkanlıkla parmak kaldırarak, “Nasıl yani öğretmenim? Biz derslerde hep böyle söz alırız,” o sırada havadaki parmağına bakıyordu. “Dışarı çıkmak için de öğretmenimizden izin almamız gerekir.”

Serkan Öğretmen, “Ben farklı düşünüyorum. Bu okul ve sınıf, sizin eviniz,” dedi. “Şöyle düşünün; evdesiniz ve tuvaletiniz geldi. Parmağınızı kaldırıp annenizden ya da babanızdan izin istiyor musunuz?” Öğretmenin bu sözü, tüm sınıfı güldürdü.

“Çocuklar...” dedi Serkan Öğretmen. “İnsanoğlu yeteneğini ve zekâsını özgürlüğüne borçludur.

İnsanlar özgür olmalıdır. Özellikle çocuklar. Sizler özgür bir şekilde yetişerseniz toplum özgür olur.” Kısa bir sessizlikten sonra öğretmen, “Tamam, şimdi dersimize dönelim,” diyerek konuşmasına devam etti. Derse, zekâ oyunlarını anlatarak başladı. Zekâ oyunlarının faydalarını, zihinsel gelişime neler katabileceğini, kendine has, esprili bir konuşmayla açıkladı. “Şimdi zihnimizi açalım,” dedikten sonra öğrencilere bir soru sordu: “Sizce insanlığın en önemli ve en büyük buluşu nedir?”

Öğretmenin bu sorusu üzerine kısa bir sessizlik oldu. Sınıfta bazı çocuklar düşünüyor bazıları ise düşünüyormuş gibi yapıyordu.

Sınıfın arka sıralarında gergin bir şekilde bekleyen yeni çocuk, *Şimdi tam zamanı*, diye düşünerek çantasından bowling topu büyüklüğünde, yuvarlak bir nesne, siyah bir gözlük ve bir kulak üstü kulaklık çıkardı.

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra etrafına bakıp kendisini izleyen olup olmadığını kontrol etti. Önce gözlüğü sonra kulaklığı takarak hafifçe yana eğildi. Elleri titreyerek yuvarlak, metal nesnenin üzerindeki bir düğmeye bastı ve onu, sıraların

arasından sınıf tahtasına doğru itti. Yüzü asıktı hat-
ta üzgün olduğu bile söylenebilirdi. Belli ki bundan
sonra olacakları biliyordu. Terlemişti, elleri titri-
yordu.

Topa benzeyen cisim, ses çıkarmadan ve kim-
senin dikkatini çekmeden yerde yuvarlanıp sı-
nıf tahtasının önüne ulaştı, yavaşlayarak durdu.
Durduğu anda çevreye renkli ışıklar saçarak ken-
di etrafında hızlıca dönmeye başladı. Aynı anda
kulakları sağır edebilecek kadar tiz bir ses çıka-
rıyordu.

Öğrenciler ve Serkan Öğretmen'in ilk tepkisi; ses
ve ışık kaynağı nesneye şaşkınlık ve dehşet içinde
bakmak oldu.

Herkes metal topa bakarken yeni çocuk, sırt
çantasına alıp kaçır gibi kapı aralığından süzüle-
rek çıktı ve gözden kayboldu.

Olayın şaşkınlığını üstünden atan ilk kişi Ca-
fer'di, birkaç saniye sonra yerinden kalktı. Elinde,
okul formasının hırkasını tutuyordu. Cafer, ışıyla
gözlerini kamaştıran kaynağa yavaş adımlarla ulaş-
maya çalışırken aynı mahallede oturan ve yıllardır
arkadaş olan Nehir ve Efe onu takip etti.

Attıkları her adımda âdeta uzay boşluğunda kaybolan ve evrenin sonsuzluğuna doğru ilerleyen birer astronot gibi hissediyorlardı kendilerini. Yeri ve zamanı algılamakta zorlanıyorlardı.

Sonunda nesne hız kesti ve renkli ışıklar saçmayı bıraktı. Kısa süre içinde ses de kesildi. Şimdi yuvarlak nesneden sınıf tahtasının üzerine beyaz bir ışık yansıyor. Efe, Nehir ve Cafer kendilerine gelmişlerdi.

“Neydi bu?”

“Ne oldu?” diye sordular birbirlerine.

Efe, Cafer’in elindeki hırkaya bakarak, “Ciddi misin? Bu metal topa hırkayla mı saldıracaktın?” diye sordu.

Cafer, “Hayır, hırkamı üstüne atıp ışığını kesmeye çalışıyordum,” diye cevap verdi.

“Emin ol çok işe yarardı,” dedi Efe alaycı bir ses tonuyla.

Cafer, “Ne oldu burada?” diye sorarak yanında bulunan Efe ve Nehir’e baktı. Hiçbir şey söylemeden başlarını iki yana salladılar.

Nehir ve Efe, ona bakmaya devam ediyordu. Cafer bu bakışların ne anlama geldiğini biliyordu. “Ne yani ben mi yaptım? Siz de karnınız ağrısıya benden bileceksiniz,” diyerek ve onlara kızarak karşılık verdi.

Efe, Nehir ve Cafer, aynı mahallede oturuyor, aynı sınıfta okuyorlardı. Birbirlerini bebekliklerinden

